
MĚSTO
CHAOSU
A ZLOBY
ALEXIS L. MENARD
COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

MĚSTO CHAOSU A ZLOBY

ALEXIS L. MENARD

Přeložila Markéta Šinková

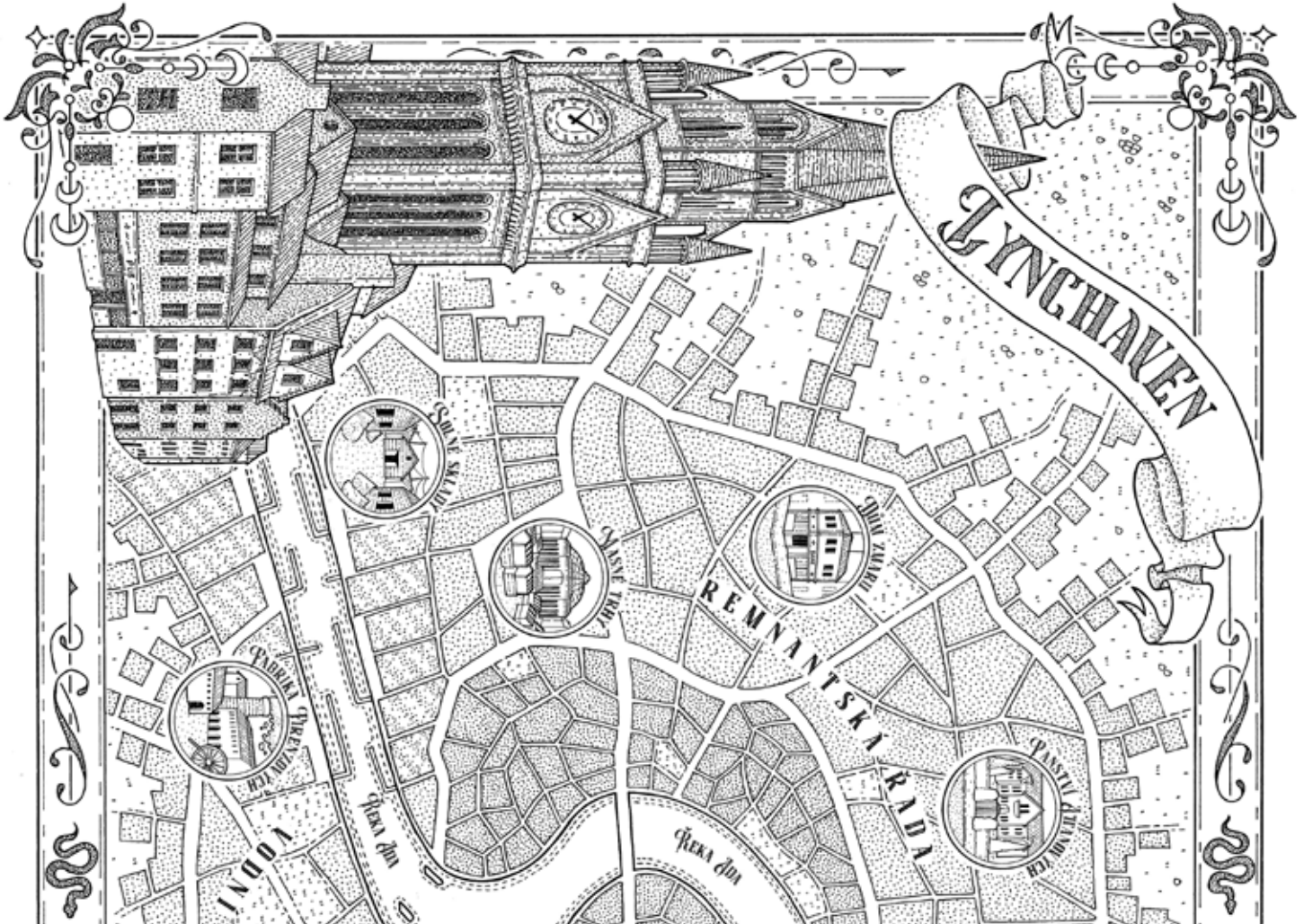
CITY OF MIRTH AND MALICE: Copyright © 2024 by Alexis L. Menard.
All rights reserved.
Cover design © Lichen and Limestone
Map design © Andrés Aguirre
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Markéta Šinková, 2026

ISBN 978-80-271-6001-3

Pro mou dceru, která mě naučila,
jak vypadá pravá podoba chaosu.
Nenech si nikdy vzít svou vášeň.

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Kniha obsahuje vulgární výrazy a obsah, který by někteří čtenáři mohli vnímat jako znepokojující, včetně sprostých slov, kouření a konzumace alkoholu, explicitních sexuálních scén, zmínek o úmrtí rodiče a sourozence, gaslightingu a zmínek o sebevraždě. Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

LYNCHAVEN
SOUKENÉ SKLADY
MĚSTSKÁ TRŽNICE
RADNÍ DŮM
REMNANTSKÁ RADA
PASTEVECKÁ ULICE
TKALCOVSKÁ FABRIKA
VODNÍ
ŘEKA JIDA
ŘEKA JIDA
ŘEKA JIDA

DIVOČINY
Řeka Jda
Řeka Jda
Radnice
Čtvrť kapitolu
Nádraží
Parní distrikt
Sídlo Starchesových
Palác Nejvyššího představeného
Distrikt

Uspořádání Remnů a jejich následovníků

ZMAR

Ohýbači
Stínokradi

KREV

Vampýři
Léčitelé

ŽIV

Scolapové
Měňavci
Mentati

DÁRCE A MAMON

Všichni smrtelníci
z původní doby Stvoření

CHAOS

DĚDICTVÍ KRVE A ZMARU

SHRNUTÍ

Po smrti svého otce, kdy se stala jedinou dědičkou vícegenerační železniční společnosti, dělá Camilla Marchesová vše, co je v jejích silách, aby zabránila krachu rodinného podniku. Protože za každou cenu upřednostňuje zájmy syndikátu – i na úkor vlastního srdce –, přistoupí na požadavky svých čtyř bratrů a souhlasí, že se provdá za místního alchymistu Felixe Firenze. Ten jim výměnou za sňatek s Camillou nabízí investici do společnosti, která by vyrovnala jejich obrovské dluhy.

Svatební obřad však naruší Nicolai Attano, vůdce největšího rivala jejich rodiny, a předloží jí nabídku, kterou nemůže odmítnout. Když se na šest týdnů stane jeho ženou a pomůže mu dopadnout Výběrčího, sériového únosce řádícího na jeho straně města, splatí její dluh a posléze anuluje i jejich manželskou smlouvu. Camilla jeho podmínky i značnou svobodu, kterou jí nabízí, přijme, aniž by s mocnou rodinou alchymistů zpřetrhala vazby nebo porušila svou loajalitu.

Ze všeho nejdříve Nico Camillu vezme na dostihy do Newportu, aby se seznámila s místními, a společně tak mohli zahájit

pátrání po Výběrčím. Když však Camilla zahlédne, jak se Nico tajně plíží ke stájím, sleduje ho, načež se stane svědkyní toho, jak Nico chladnokrevně zavraždí neznámého muže. Podaří se jí nepozorovaně odplížit, přitom ale narazí na skupinu krvežízniových vampýrů neboli krvesajů. Poté, co ji jeden z nich kousne, čeká Camilla na Nica v jeho bytě, přičemž zaslechne jeho rozhovor s ženou jménem Vanya Hartsongová. Mluví o tom, že by měli ukončit svůj vztah. Camilla je nechtěně vyruší dřív, než stihne vyslechnout víc, a Vanya odejde. Než se jí Nico stihne zeptat, jak se na dostizích měla, rána po kousnutí na jejím předloktí začne pálit a Camilla omdlí.

O několik dní později se Camilla probudí v sídle Attanových, kde se setká se svou švadlenou Serou, kterou za ní vyslali její bratři, aby jim předávala jakékoli informace, jež se o Attanových dozví. Camilla poznává další členy této hlučné, životem kypící rodiny a obdivuje jejich vzájemnou blízkost. Mimoděk s nimi přitom začne srovnávat své vlastní příbuzné. Když ji Nico jednoho večera jde zkontrolovat do jejího pokoje, najde ho prázdný a vzhůru nohama – unesli ji ti samí krvesajové, kteří ji pokousali na dostizích.

Nico vampýrku, která jeho ženě ublížila, zabije, čímž poruší posvátný zákon mezi potomky. Odvede proto Camillu do hlídaného bytu, aby se tam ukryli, dokud následky svých činů nevyřeší. Jejich pátrání po Výběrčím se tak na chvíli zastaví. Mezitím je Nico předvolán, aby splnil další úkol, kterým ho tajně pověřil Inspektor Lynchavenu.

Ten Nica vydírá a nutí ho pro něj pracovat jako nájemný vrah. Tentokrát chce, aby Nico zabil městského úředníka. Nico úkol splní, ale cestou domů ho dopadne Společnost, městská pořádková síla, obviní ho ze zabití vampýrky a bez možnosti kauce ho

odsoudí. Když se o Nicově zatčení dozví Camilla, zamíří přímo do teritoria krvesajů, aby vyjednávala se Sabinou Bianchi, vůdkyní Krvových remnantů a úhlavní soupeřkou Attanových. Výměnou za stažení Nicovy obžaloby uzavře Camilla se Sabinou dohodu: bude bojovat v Jámě na život a na smrt s jedním z tvorů, které Sabina přivedla z Divočiny. Camilla se bestii postaví, ale je bodnuta do zad, čímž jí tvor na páteři zanechá znamení. Toto spojení ji přenese do Zapomnění, kde se setká s poslem, který ji varuje, že Chaos ohrožuje pořádek. Probudí se obklopená Nicovou rodinou, která do arény vtrhla, aby ji zachránila. Nico k ní i tvorovi seskočil, s pomocí svých příbuzných bestii porazil a odnesl Camillu domů.

Jakmile se Camilla znovu postaví na nohy, vydávají se s Nicem na cestu přes město, aby zjistili něco o původu Camilliny neznámé matky a pokusili se pochopit poslovo varování. V samém srdci Distriktů je však zahlédnou Firenzovi muži a zaútočí na ně. Uniknou jen o vlásek, když se jim podaří naskočit do odjíždějícího vlaku. Nemají tak jinou možnost než pokračovat na sever. Během cesty se Nico Camille přizná, že pracuje jako nájemný vrah, ale že pro to má své důvody. Když vlak konečně dorazí do cíle, Camilla je šokovaná: Ocitnou se ve staré, nepoužívané loděnici, kde probíhá stavba lodi. Vlak k ní přiváží díly a Camilla netuší proč. Zatímco se ukrývají před dělníky, Nico dostane panický záchvat. Camilla ho políbí, aby mu poskytla rozptýlení, a tím odhalí vzájemnou přitažlivost, kterou k sobě oba cítí.

Když se vrátí do města, Camilla navštíví své bratry a vyptává se na loď, ale ti odmítnou cokoli prozradit, pokud nenajde způsob, jak své manželství s Nicem ukončit. Vrátí se tedy s Attanovými do Řady. Nico je mezitím předvolán Inspektorem k poslednímu úkolu, takovému, který musí splnit právě v noci, kdy se koná Sabinin Solný ples.

Před plesem Nico Camille řekne, že se musí chovat, jako by byli zamilovaní, aby na sebe strhli pozornost hostů. V lóži mezi nimi přeskočí jiskra, ale Nico náhle odejde a Camilla se cítí zmatená a zraněná. Když se jde nadýchat čerstvého vzduchu, narazí na Inspektora, který jí sdělí, že se doslechl o plánované vraždě Nejvyššího představeného, která má proběhnout ještě té noci. Jakmile si Camilla jeho slova spojí se vším, co ví o Nicovi, rozběhne se za ním, aby ho varovala dřív, než padne do pasti, kterou na něj Inspektor nastražil.

Nico mezitím najde Nejvyššího představeného, který na něj už čeká. Vrchní představitel města mu prozradí, že muž, kterého Nico celou dobu pronásleduje, ten, který zabil jeho rodinu, není nikdo jiný než samotný Inspektor. Nejvyšší představený se otráví vlastním vínem právě ve chvíli, kdy do místnosti vtrhne městská stráž. Do boje se zapojí i Camilla, ale je zasažena magickou čepelí, která vysaje sílu z ochranného tetování a uvolní moc, o níž neměla tušení. Prudká magie smete všechno i všechny kolem, což jim umožní uprchnout. Nico odnese Camillu zpět do hlídaného bytu, kde si konečně řeknou úplně všechno. Přiznají si své city a stráví spolu noc. Ráno je však probudí nečekaná návštěva. Sera Nicovi oznámí, že jeho bratranec byl zatčen. Jakmile Nico odejde, Sera použije svůj remnant ovládající mysl a přinutí Camillu nastoupit do vlaku. Tam už na ni čekají její bratři, připravení uprchnout z města na Kontinent za mořem.

Nico se na mostě setká s Inspektorem, který se mu přizná, že je Výběrčí. Aby nezůstal pozadu, vytasí Nico vlastní trumf: Vanya, která Inspektorovi předávala seznam cílů k zabití, mu úmyslně dávala špatná jména, takže Nico celou dobu vraždil Inspektorovy spojence, ne jeho nepřátele. Inspektor je zatčen díky důkazům, které Nejvyšší představený zanechal ve svém dopise na rozloučenou,

načež se Nico dozvídá o Camillině únosu. Okamžitě se rozběhne k odjíždějícímu vlaku, aby ji neztratil navždy.

Camillini bratři jí prozradí, že je jediným žijícím potomkem svaté nazývané Chaos a že rod Firenzových je součástí mnohem větší organizace, která ji chce vypátrat a připravit o moc. Tvrdí, že ji odvážejí pryč, aby ji ochránili. Jenže Felix Firenze vlak unese a Camilla se musí probojovat až k lokomotivě. S nově probuzenou silou Camilla Felixovy muže porazí a převezme nad vlakem kontrolu.

Nico naskakuje do jedoucího vlaku, aby Felixe zastavil, jenže Camilla se postaví mezi ně. Řekne Felixovi něco, co ho na okamžik zarazí. Vzápětí vytáhne zbraň a střelí Camillu do břicha. Nico se k ní vrhne, zatímco Felix prchá. Nico po něm vystřelí, ale Felix se mu ztratí v oblaku mlhy, a on tak netuší, zda ho svým zásahem zabil.

O několik dní později Nico stále hluboce truchlí, když vtom obdrží vzkaz s pokynem, aby se dostavil do vlaku, jenž nyní patří jeho rodině. Tam na něj čeká Camillin bratr Aramis, který mu sdělí, že Camilla není mrtvá. Sera byla totiž vedle scolapa, vládce mysli, i měňavec a ve vlaku na sebe vzala Camillinu podobu, aby Felixe oklamala. Jenže Felixovi muži úkol stejně dokončili, a tak je Camilla nyní uvězněná ve Věži. Tam se setkává s další alchymistkou, kterou poznává ze své minulosti, a se svým nestabilním remnantem se stává obětí jejích pokusů.

PROLOG

Kúpatí Padajících hor, kde popel a prach vznášející se nad uhelnými doly označoval vstup do vězeňského tábora, dorazil nepravděpodobný návštěvník. Trpký zápach mu dráždil hrdlo, i když měl přes nos a ústa staženou kápi, aby výpary aspoň trochu filtrovala.

Hluboko pod zemí pracovali muži a těžili hlavní zdroj paliva pro celý Ostrov. Z vodního čerpadla, které důlní šachty vysušovalo, stoupal černý kouř.

V uhelných dolech pracovali jen trestanci. Šlo o těžkou a nebezpečnou práci, k níž mohli být přinuceni pouze zoufalí a zbídačení lidé. Příděly byly mizivé, pracovní den nekonečný a bez jediné pauzy. Jedovaté plyny a rozpadající se chodby vězně většinou zabily dřív, než si svůj trest vůbec mohli odpykat.

Hlídka doprovodila muže na strážnici, do místnosti, kde se velitel tábora setkával s vězni pokaždé, když nesplnili normu a potřebovali trochu „motivace“. Odehrávaly se tu mučivé výslechy, o čemž svědčily skvrny na podlaze i holé stěny bez oken. Prostor osvětlovaly jen dvě petrolejové lampy na stole, k němuž se muž posadil a čekal.

Z dvora se ozval hvizd parní píšťaly, ohlašující konec směny.

O zaprášenou betonovou podlahu zadrnčely řetězy. Vězeň, o jehož předvedení požádal, měl kolem zápěstí i kotníků pevně utažená pouta, jak si žádaly předpisy. Připoutali ho k židli přišroubované k podlaze přímo před stolem.

Trestanec byl do půl těla nahý a pokrytý stejnou špínou jako všichni ostatní. Kdyby návštěvník nevěděl, že jeho přirozená barva vlasů je kaštanová, myslel by si, že zešedivěl. Tak moc se jeho rysy tady v dolech změnily. Když se jejich pohledy setkaly, vězňova umazaná tvář se roztáhla do širokého úšklebku. Mezery mezi zuby mu vyplňovalo černé uhlí.

„*U Dárce a Mamona*," zachechtal se Gavriel. „Dal sis načas, ale věděl jsem, že mě tady nenecháš. Říkal jsem těm zrádným parchantům, že si pro mě přijdeš."

„Nelíbí se ti tvoje nové ubytování, Inspektore?" ušklíbl se host.

Na tváři se mu objevila grimasa. „Je to peklo na zemi. Někteří z těch chlapů si pamatují, že jsem je poslal za mříže já." Odvrátil pohled; rameny mu projel viditelný třas. „Dělají mi hrozné věci, když stráže usnou. A doly…" zakašlal a v hrudi mu zarachotilo, „… jsou temnější než jakékoli jiné místo na tomhle světě. Občas mi někdo zkolabuje přímo u nohou nebo se na celou směnu zřítí jeskyně. Sledoval jsem, jak se chlapi topí, když přestala fungovat čerpadla. Stráže uvítají každou záminku, proč nás bičovat –"

„To mě mrzí," povzdechl si návštěvník. „Co kdybys mi pověděl, jak ses do tohohle maléru dostal, a uvidíme, co se s tím dá dělat."

Gavrielovi při té vzpomínce zaplály oči hněvem. Pak mu převyprávěl, jak se postaral, aby byl Nicolai Attano propuštěn z vězení výměnou za to, že se stane jeho nájemným vrahem. Od té chvíle šlo všechno z kopce. Ohýbač Gavriela samozřejmě podrazil, jak to měl ve zvyku.

„Ten zasraný Attano," zavrčel. „Nadiktoval mi špatná jména, takže jsme likvidovali přívržence Devatera korun, ne naše skutečné protivníky."

„Najal jsi ho, aby z našich řad odstranil ty, kdo se nám staví na odpor, a místo toho jsi mu dal příležitost vyvraždit naše nejcennější spojence?" zeptal se návštěvník.

Vězeň se zakuckal vzteky.

„To nebyla moje vina! Kdo mohl tušit, že má komplice!? A až se odsud dostanu, já –"

„Uklidni se, Gavrieli. Nikam nepůjdeš."

Muž naproti němu jako by se o velikost zmenšil. „Jak to myslíš? Nepřišel jsi mě osvobodit?"

„Proč bych to dělal?"

Bývalý Inspektor nasucho polkl. „Myslel jsem… myslel jsem, že je to jen dočasné. Aby bylo splněno, co vyžaduje zákon –"

„*Ty* jsi byl zákon," zasyčel příchozí. „Přesně jsi věděl, koho Nico Attano vraždí, a nechal jsi ho. Ostatní chtěli být krutí, Gavrieli. Řekli mi, ať tě tu nahoře nechám shnít za to, cos napáchal. Já nesouhlasil. Myslel jsem, že bys možná chtěl vědět, pro co se Řád vnitřních dvorů rozhodl. Chtěl jsem ti dát šanci najít trochu klidu, než tě doly definitivně pohltí."

„Po tom všem, co jsem pro něj udělal, se ode mě Řád odvrátí? I Devítka?" Mozolnatýma rukama sevřel řetězy. „A co všichni ti remnanti, které jsem vám pochytal a doručil? Beze mě byste neměli ani jednoho!"

„Koho zajímá pár ubohých potomků? Teď máme Chaos, *navzdory* tobě." Když se Gavrielovi rozšířily zorničky, návštěvník se pousmál. „Přesně tak, Inspektore. Tu holku jsem chytil, a napravil tak, co jsi zpackal. Teď nahradím všechny sympatizanty, které jsi nechal zabít, rozšířím vliv Devítky do každé třetiny – od Nížin,

přes Mez až po Horní soutěsku – a až skončím, na Ostrově bude znovu nastolen pořádek."

„A co bude se mnou?" škubl vězeň okovy a rachot každého článku se rozlehl prostorem. „Necháš mě tady? Sloužil jsem Řádu vnitřních dvorů celé roky. Našel jsem Věž, místo, kde náš svatý patron rozťal prázdnotu Pustin a daroval nám vzácný zdroj moci. Co to všechno, čeho jsem pro Řád dosáhl?"

Návštěvník pokrčil rameny. „Předpokládám, že ti Řád dovolí se vrátit. Až si odsloužíš svůj trest." Zvedl se od stolu a tím krátké setkání ukončil. „Děkuji ti za informace o Attanovi. Tušil jsem to, ale potřeboval jsem si ujasnit detaily vaší dohody, než podniknu další krok."

„Počkej!" vykřikl za ním Gavriel a znovu škubl řetězy.

Ignoroval ho a pokračoval ke dveřím, kde stáli dva strážní.

„Děláš chybu! V Řádu jsou krysy!"

Zastavil se ve dveřích a věnoval vězni poslední pohled. „Neplýtvej mým časem, Gavrieli."

„Hartsong!" zařval. „Theo Hartsong a jeho dcera. To kvůli nim jsem tady." Gavriel se rozvzlykal. Z koutků očí mu vytryskly slzy a stékaly po tvářích, kde se mísily s popelem a špínou.

„Hartsong?" zopakoval návštěvník.

Gavriel horlivě přikývl. „Ano. Vanya byla ta, kdo mi dával špatná jména. Spikla se s Attanem, aby dosadila svého otce na místo Nejvyššího představeného."

To návštěvníka zároveň překvapilo i potěšilo. „Dobré vědět. Děkuji za tvůj čas, Inspektore."

„Firenzi! Firenzi, prosím, nenechávej mě tady!"

Felix Firenze si uhladil kabát a zamířil k čekajícímu kočáru. S informacemi, které potřeboval, se vydal zpět do města Lynchavenu.

KAPITOLA 1

NICOLAI

Vzduch se zastavil.

Dva Attanové v místnosti plné původních.

Svým remnantem jsem vycítil, jak všichni zalapali po dechu. Má kůže nesla tíhu jejich pohledů. Tito vlivní lidé byli mou poslední nadějí, jak přivést domů mou ženu – a zároveň dostat její bratry z mého domu pro hosty, než mě z nich trefí šlak. Avšak soudě podle toho, jak si nás všichni měřili, jsme pro ně byli jen obtížný hmyz. Hadi v jejich zahradách.

Možná měli tak trochu pravdu.

Shromáždění se konalo v zadní části sídla Nejvyššího představeného, s výhledem na pozemky a rozlehlé zahrady za panstvím. Ostatní členové lynchavenského Řádu vnitřních dvorů seděli kolem dlouhého stolu, a když jsme s bratrancem vstoupili, umlkli.

Jednání vedl nově jmenovaný Inspektor Neal Caldwell. Seděl v čele stolu, po pravici Theodora Hartsonga. Zbytek osazenstva tvořili velitelé bezpečnostních složek, mecenáši a bohatí obchodníci, kteří si právo mluvit do chodu města zaplatili. Byla to prostě banda původních starochů a stařen, kteří se stejně nedožijí toho,

aby viděli všechny důsledky rozhodnutí, jež v této místnosti padnou.

„Pane Attano," prolomil Hartsong ohromené ticho jako první. „Nevěděl jsem, že se k nám dnes připojíte."

„Proč bych se nepřipojil?" Demonstrativně jsem si upravil klopy saka, na nichž se leskl zlatý orel Řádu – znak, který mi umožnil projít kolem Hlídky venku. Theo mi ho daroval jako gesto dobré vůle poté, co jsem mu pomohl dostat se do vedení města. Pro případ, že bych potřeboval nějakou laskavost. Zřejmě na to příhodně zapomněl.

„Zastupuji zájmy Řady, a když jsme spolu nedávno mluvili, měl jsem dojem, že chcete vztahy se svými sousedy severně od řeky zlepšit. Nebo už to neplatí?"

Hartsongovi zacukala čelist. Stal se Nejvyšším představeným tak nějak automaticky, když se ten předchozí otrávil a zanechal po sobě prázdné křeslo. V následujícím týdnu byl jmenován Neal, jelikož bývalý Inspektor byl díky mé spolupráci s Hartsongem a jeho dcerou zatčen a uvržen do vězení pro původní. Do dalších voleb Představenému nezbývalo mnoho času – maximálně rok –, a já jsem právě zpochybnil jeho loajalitu k mé rodině i k mé části města před jeho nesmírně vzácnými voliči.

„Samozřejmě, že to stále platí, pane Attano. Co kdybyste se se svým doprovodem posadili a hned, jakmile Inspektor přednese svůj plán veřejné bezpečnosti, dostanete slovo vy. Mohu se zeptat na jméno vašeho hosta?"

„Luther Attano," představil se můj bratranec s poklonou příliš hlubokou, než aby byla upřímná. „K vašim službám, Představený Hartsongu."

Theo Hartsong mu věnoval napjatý úsměv. „Vždy mě těší, když mohu poznat další členy vaší rodiny."

Usadili jsme se do prázdných křesel poblíž uličky přímo uprostřed místnosti.

„Kde jsme to skončili?“ pronesl Neal a rázně pokývl hlavou. „Ach ano. Odpady. Moselyovi podali hlášení, že nedávné mrazy poničily odpadní potrubí –“

Z toho jeho pitomého žvanění mě už stihla rozbolet hlava. Z vnitřní kapsy kabátu jsem vytáhl doutníček a zapálil ho plamenem, který mi vyšlehl z palce falešné ruky.

„Tady se nekouří,“ vyprskl muž s kulatým obličejem a malýma, temnýma očima. Oblek měl o číslo menší, ale v jeho pohledu bylo tolik nenávisti, že by mě dokázal sežehnout na popel.

Naklonil jsem se dopředu a klepl žhavým koncem o okraj jeho sklenky, takže mu do whisky spadlo trochu popela. „Já nekouřím.“

Zamračil se, takže se vráska na jeho tlustém čele ještě více prohloubila. Z přední kapsy saka vytáhl krátký nůž v koženém pouzdře a položil ho na stůl. Mezi švy prosvítala modrá záře glintu. „A já nemám vytažené žádné zbraně.“

„Je tam vzadu všechno v pořádku?“ ozval se Neal. Řada hlav se otočila naším směrem. „Neradi bychom plýtvali vaším velmi omezeným časem, pane Attano. Pokud jste přišel s kabinetem něco projednat, máte slovo.“

Zazubil jsem se na muže před sebou. Skolil bych ho dřív, než by po čepeli stihl jen sáhnout. Bez pověsti, která by ho předcházela, mu zbývaly jen plané výhružky. „To je od vás velmi laskavé, Inspektore. Děkuji.“

Židle zaskřípěla, jak jsem prudce vstal a obešel stůl, abych předstoupil před shromáždění. Upřelo se na mě nejméně dvacet párů očí a já skoro slyšel jejich myšlenky – jako by můj remnant pocházel spíš od Živa než Zmaru.

Nevěřili mi.

Proč by taky měli? Mé jméno se objevovalo ve všech možných drbech, i když neexistoval jediný důkaz, který by mě se zločiny, jež mi připisovali, spojoval. Jediní lidé, kteří byli tehdy ve vlaku a kteří věděli, co se tam skutečně stalo, zmizeli nebo zemřeli.

Zvláštní, že tu dnes Firenzovi chyběli.

Můj projev byl nacvičený. Během posledních dní jsem si ta slova přehrával v hlavě snad stokrát, navzdory vlastním pochybnostem. Žádat o pomoc Řád byla sázka do loterie, obzvlášť když ve vedení převládali původní. Nikdy bych se před nimi neplazil, pokud bych nebyl ve skutečně zoufalé situaci.

A ta chvíle právě nastala.

„V posledních několika letech," začal jsem, „docházelo po celém Lynchavenu k mizení potomků ovládajících remnanty, jež jim propůjčili samotní svatí. Předchozí Inspektor přiznal, že v tom měl prsty. Byl shledán vinným ze zneužití svého postavení k únosům potomků disponujících různými druhy remnantů –"

„A byl náležitě zadržen až do odvolání," přerušil mě Theo. „Řád uznal jeho zločiny a poslal Gavriela do vězeňského tábora v horách, kde bude žít a pracovat po zbytek svého dvacetiletého trestu. To vám nestačí?"

„Ne." V očích mu zablesklo podráždění. „Neřeší to skutečný problém. Věž nepodléhá regulaci Řádu. Nemáte tušení, jak tam s vězni zacházejí. Proto jsem přivedl Luthera, aby dosvědčil, jak nebezpečné jsou experimenty, které tam na potomcích a jejich remnantech provádějí. Jsem si jistý, že když si vyslechnete přímé svědectví o tom, co se tam děje, shodnete se, že počínání ve Věži je třeba prošetřit a vězně vrátit domů."

Z výrazu Představeného se nedalo nic vyčíst, ale šepot jeho kolegů potvrdil mé domněnky. Co měl Luther na srdci, je ani trochu nezajímalo.

„Experimenty?“ zopakoval Caldwell. „O něčem takovém slyším prvně. Máte nějaké důkazy pro taková obvinění?“

„Spíš jejich nedostatek. Remnant mého bratrance byl v důsledku jejich experimentování zničen. Luthere?“

Jejich pozornost se teď obrátila k němu. Luther se pomalu postavil, jeho oči těkaly od jednoho nevraživého pohledu ke druhému, až je nakonec upřel do zdi, přesně jak jsme nacvičovali. Nikdy nebyl typem člověka, který by mluvil za ostatní; tuto výsadu vždy přenechával mně. Dnes jsem za něj však mluvit nemohl. Narovnal proto ramena a setřásl nervozitu.

„Než mně a mému bratranci bývalý Inspektor prominul zbytek trestu za naše protizákonné činy, strávil jsem ve vězení pět let. Asi po roce mě odvedli nahoru do věže a opakovaně na mně prováděli testy. Některé trvaly i několik dní v kuse.“

„Kdo ty testy prováděl?“ zeptal se tentokrát Hartsong.

Luther zavrtěl hlavou. „Jedna alchymistka. Nikdy neřekla své jméno, pro koho pracuje ani jaký je účel těch experimentů, ale předpokládal jsem, že se snaží zjistit víc o jednotlivých remnantech a rozdílech mezi nimi. Obzvlášť ji zajímali remnanti s polypotencí.“

„Poly…?“ naklonil se dopředu Neal.

„Vícemocní remnanti. Takoví, kteří ovládají více remnantů v jedné třídě. Například Nico ovládá vzduch, čas a světlo. Jsou to všechno schopnosti pocházející ze Zmarova řádu. Já jsem také dokázal hýbat vzduchem a zvukem, dokud –“ Těžce polkl.

„Dokud co?“

Luther na okamžik zavřel oči. „Naposledy, když mě do té laboratoře přivedli, zkusili něco jiného. Něco nového. Stráže… bylo vidět, že z toho nemají dobrý pocit. Vybavuju si jen, že jsem byl spoutaný a nadopovaný glintem. Tím mě cpali pořád, upřímně řečeno. Ale ta alchymistka… začala po mně kreslit. Nějaké symboly.“

Neal si odkašlal. „Symboly? Jaké symboly?“

Lutherovi se zachvěla čelist a nad horním rtem se mu zaleskla krůpěj potu. „Nevím. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Čáry a kruhy v geometrických tvarech. Pokrývaly mi záda, hruď a několik jsem jich měl na každé končetině. To je poslední, co si z toho testu pamatuju.“ Zhluboka se nadechl. „Když jsem se probral, bylo to, jako bych se utopil v glintu. Po mém remnantu nebylo ani památky. A já věděl… Hned, jak jsem ucítil tu prázdnotu v kostech, jsem věděl, že je pryč. Glint schopnosti potlačuje, ale tohle… tohle je zničilo.“

V místnosti se rozhostilo ticho a Luther ve snaze potlačit nervózní chvění si založil ruce na hrudi.

Nově zvolený Inspektor se na něj podíval přimhouřenýma očima. „Myslíte, že váš remnant chtěli zničit, pane Attano?“

Rychle zavrtěl hlavou. „Ne. Alchymistka byla s výsledkem velmi nespokojená.“

Neal si pohrdavě odfrkl. „Jistě musíte mít nějakou představu, proč ty testy prováděli. Jak jste říkal, býval jste tam často.“

„Já…“ Lutherovi se jazyk zamotal v ústech. Zvedl oči a našel ty moje. Přikývl jsem. Aniž by se ode mě odvrátil, odpověděl: „Myslím, že se pokoušeli můj remnant ukrást. Že ta alchymistka hledala způsob, jak mi ho vzít.“

Ticho přerušil tlumený smích mužů sedících po bratrancově boku. Jejich posměšky měly za cíl zlehčit jeho příběh, jeho zkušenost. S každým nevěřícným zavrtěním hlavou se mu ramena propadla o další centimetr.

„To nikdo z vás neposlouchá?“ vykročil jsem podél stolu. „Přijde vám to snad k smíchu?“

Hartsong si odkašlal a jejich úsměvy okamžitě zvážněly. „Samozřejmě že ne. Na tomhle nic směšného není. Ale pokud jste také

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Město chaosu a zloby**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.